



# Пролог

## ПЕН

### ЧОТИРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Пен запитувала себе, скільки ж вона випила, перш ніж прийняти це запрошення — адже це від самого початку було суцільною катастрофою. Її книжки ніколи не розходилися великими тиражами, але неможливо пожвавити продажі простою появою на «Book Cop» і кількома натягнутими усмішками — не тоді, коли *він* опиняється у приміщенні поруч із нею.

Вона, літніючи в синтетичному жакеті, смикала зім'ятий куточок примірника своєї книги з коментарями на полях. Краї сторінок із плином часу пожовкли, а закладинки, що позначали її улюблені уривки, стирчали з-поміж погнутих, пошарпаних аркушів. Пен думала, що примірник стане гарним призом для розіграшу, — але глядачам взагалі було байдуже до її присутності.

Їх цікавив лише *він*. Пен знервовано зиркала на інших членів Столу художньої літератури корінних народів, на їхні

усміхнені обличчя та стоси книжок. На відміну від неї, інша жінка з цього гурту вдягла сережки з намистинами, що гоїдалися й плуталися в пасмах її волосся, а в багатьох чоловіків було довге рідке волосся, позаплітане ззаду тонкими косами. Єдиним письменником, крім неї, що виділявся серед інших, був Ніл Шторм.

Темні кучері Шторма ледь сягали його вух — волосся ж Пен було довге й густе, зібране в неохайний пучок на потилиці. Вона не представляла з гордістю свою спадщину намистинами чи косами. Дівчина навіть не могла дістати посвідчення особи з племені черокі, аби підтвердити власне корінне походження. Пен була тут чужою. А от Шторм? Шторм був своїм скрізь, де б він не опинявся — і йому було це відомо.

— Ніле, питання до вас.

Він з усмішкою нахилився вперед, спираючись на лікті.

— Звичайно.

Колись Пен закохалася в цю усмішку, в усмішку, яка ніби була адресована лише їй. Але відтоді вона дуже розумнішала.

— Ви, так би мовити, спіймали свою хвилю, — провадив далі модератор. — Вам підкорився похмурий, сучасний горор про корінне населення. У ваших творах зображені чоловіки, що шукають власне місце у світі, яке в них відібрали. Я впевнений, що ви чуєте це часто, але що надихнуло вас на написання «Що можуть обстоювати дикуни»? Звідки прийшла ця ідея?

— О, та потроху звідусіль. Знаєте, я завжди хотів обілити образ стереотипного ковбоя. Трент — це чоловік, який щось шукає, і лише перетнувши межу резервації, він розуміє, що саме він прагне знайти.

— Величезне порожнє місце, — пробурмотіла Пен тихесенько, так, щоб глядачі не почули.

— Пенелопо Скіннер, — повільно промовив Ніл. — Ви сьогодні страшенно мовчазна.

Вона з несподіванки різко підняла голову. Він був втіленням усього, що вона ненавиділа у видавничих справах, в одному усміхненому привабливому чоловікові. Хай йому трясця, хіба обов'язково бути таким привабливим? Дивився Ніл Шторм твердо, але ніздрі в нього роздувалися, коли він нахилився до свого мікрофона — так, що його темні кучері падали на смарагдові очі.

— Однак зазвичай ви не мовчите про власну відразу до моїх творів. Як я пригадую з одного інтерв'ю для «Writer's Digest», ви вважаєте, що я пишу «жалюгідно солодково». Ви часто вживаєте це слово, «солодково».

Хтось зі слухачів гигикнув, але вона не відводила від нього погляду.

Вона випросталася на сидінні, не зважаючи на зацікавлені погляди їхніх товаришів за столом.

— Мені важко перейматися вашими історіями. Вони відчуваються... — Вона завагалася. Очі його причаровували зеленню, і їй було складно зосередитися.

— Нічого страшного, кажіть.

— Ви намагалися створити Трента нескоримим представником корінного народу, який шукає дім і переживає жахи резервації, але натомість написали...

— Дайте вгадаю, солодкаву? — перебив її Ніл.

— ...прісну книжку, яка змальовує наших людей поганими хлопцями. Ви намагаєтеся обілити слово «дикун», але лише далі пропагуєте його вживання. Ми не дикуни й ніколи дикунами не були. Це образ, який бачать білі крізь свою

лінзу. Навіщо взагалі потрібно обілювати слово, яке завдає нам лише шкоди?

— Та невже? — вирвалося в нього.

Пен перевела погляд із його обличчя на стіл перед ним. «Що можуть обстоювати дикуни» — це був гучний, визнаний критиками бестселер «New York Times», похмурий горор про те, чого світ очікує від сучасного покоління корінних народів. Але його головний герой, Трент — відображення традиційного світлошкірого ковбоя — був зухвалим сексистом і расистом, увесь такий із луком і повним стріл сагайдаком. Ніл Шторм зіграв на всіх можливих стереотипах у книзі, яка, за його словами, мала їх усі руйнувати. Це був жарт, загравання, але для книжкового світу білих це було достатньо солодково.

Пен, зі свого боку, була просто занадто. Завжди була занадто. Занадто прозова, занадто корінна, занадто біла. *Занадто.*

Скреготнувши зубами, вона сказала:

— Так. Трент мав би бути героєм, але ви буквально назвали книгу «Що можуть обстоювати дикуни». Вам байдуже, змальовувати нас героями чи лиходіями.

— Це серйозне звинувачення, — застеріг модератор.

— І чудово, бо це правда.

— Чому ви так говорите? — вимогливо запитав Ніл. — Що вам дає право на таку думку? Ми б мали підтримувати одне одного, а не нищити.

— Можливо, якби ви дбали про свій народ більше, ніж про свій гаманець.

Він втупився в неї. Між ними запала тривала мовчанка. Пен подивилася на глядачів, на ті кілька облич, що були їй знайомі в переповненому залі. Її друг Ласло імпульсивно

прилетів до Сіетла, щоб побачити їх зі Штормом за одним столом — це, за його словами, був «історичний момент». Він сидів, напружений, наче струна, в другому ряду, і ледь помітно хитав головою, але вона не встигла зупинити себе, і слова злетіли з її губ:

— Розберися зі своїм мазохістичним лайном і напиши хоча б раз щось із душею.

Пен так і не втямила, нащо вона відкрила рота, так і не збагнула, що рухало нею в той момент — але Принц Жахів перетнув межу, і вона зробила те саме. Можливо, вона була бомбою уповільненої дії, що мала колись підірвати сама себе — і таймер нарешті дійшов до нуля.

Можливо, вона просто хотіла побачити його реакцію.

Мати постійно застерігала її, що в неї всі почуття на обличчі написані. А видавничий світ попереджав, що це бізнес, а не мистецтво, але вона не зважала на жодне з тих застережень. Пен завжди думала, що якщо їй тільки вдасться випустити свої історії у світ, коли вони потраплять до рук таких читачів, як вона — усе налагодиться саме собою.

Але видання книг так не працює.

Пен перевела погляд зі Шторма на глядачів, в очах у неї затуманилося, коли його фанати почали кричати на неї. Хтось намагався їх угамувати, інші автори за їхнім столом силувалися заспокоїти натовп, змінити тему — але все марно.

— Пенелопо... — почав Шторм.

Бля. Нащо вона це робила? Письменниця відчувала, як усе вислизає крізь пальці — її кар'єра, її майбутнє, її життя. Ковтнувши слину, вона зиркнула на глядачів. Погляди незнайомих облич втуплювалися в неї. Вона скривдила їхнього улюбленого хлопчика — Принца Жахів.

— Я запитую: що ти щойно сказала? — повторив Ніл у мікрофон.

Пен облизнула губи. Натовп замовк у очікуванні, а її очі затуманилися від сліз. Боже, тільки не тут.

— Я сказала, — почала вона тремтячим голосом, — напиши щось із душею.

Вони втупилися одне в одного.

Він скреготав зубами, не відриваючи від неї очей.

— Можливо, нам варто зробити коротку перерву, — запропонував модератор.

Але з Пен було досить. Їй вистачило вдавати, що вона заслуговує на це місце, що вона одного з ними рівня.

Що він заслуговує на це місце.

За цим столом було повно письменників — представників корінних народів, які проторували собі шлях. А що могли запропонувати Ніл Шторм чи Пенелопа Скіннер, крім забутого роману та якоїсь паскудної маячні, орієнтованої на білих?

Пен відкинулася на сидінні, схопивши єдиний примірник свого єдиного роману «*Брехні, які нам розповідали*». Їй потрібно було забиратися з цього залу, доки вона не встигла більш нічого зробити чи сказати. Глядачі обсипали її брудною лайкою, доки вона збиралася йти. А потім вона почула це, серед усіх «сука!» та «нікчема!»:

— Расистка!

Вона расистка? Дівчина мало не розсміялася. Вони не знають, навіть за столом для письменників із корінних народів не знають, хто вона. Тож через те, що вказала на лицемірство Шторма, вона тепер расистка? Сповнена гніву, якого не відчувала вже давним-давно, Пен нахилилася вперед і зірвала свій мікрофон зі столу.

— Знаєте що? — Розлючена дівчина підняла руку, досі стискаючи книжку в спітнілій долоні. Вона хотіла наказати собі зупинитися — але не могла. — Вибачте, що мої персонажі надто корінні для вас або, — провадила вона далі, дивлячись примруженими очима на Ніла Шторма, — недостатньо корінні. Вибачте, що я лише метиска, і вибачте, що зовнішність у мене така, ніби волинкар відтрахав посудницю в замку.

Пен не знала, до чого вона веде, їй слід було покласти мікрофон, але вона лише міцніше стиснула його та відхилилася, коли один із волонтерів конгресу простягнув до нього руку.

— Колись я напишу найкращий, бляха, горор, який вам лиш доводилося читати, а ім'я Ніла Шторма буде забуте назавжди.

Він схопив свій мікрофон і встав.

— Думаєш, мені це було легко? — Вона повернулася, щоб іти, але його голос ставав лише гучнішим. — Думаєш, я просто собі зайшов, прогулюючись, на цей ринок, і мені все це отак от видали? Іноді доводиться відмовлятися від назв, персонажів і цілих книг, перш ніж ми отримуємо те, що хочемо, перш ніж ми можемо написати те, що хочемо.

Вона обернулася до нього.

— Ну, я написала те, що хотіла.

— І поглянь, куди це тебе привело.

Ніздрі в неї роздimalися, нерви напнулися. Дівчина кинула мікрофон на стіл і повернулася, щоб іти. Він не помилявся, бляха, він не помилявся, але їй потрібно було йти, доки не стало гірше.

— І це, товариші, моя конкурентка, — підсумував Ніл і, важко зітхнувши, сів назад на своє місце.